

[Statsministeren]

tanker i den retning tidligere er blevet afvist, er det med tilfredshed, jeg noterer, at der vel nu er bevægelse. Hensigten med regeringsforslaget til en dagpengereform er for alvor at gøre nedbringelsen af ledigheden til et samfundsansliggende, som mennesker oplever som noget vedkommende, en fælles opgave, som alle arbejdsgivere og alle arbejdstagere tvinges til at forholde sig mere konkret til, end de har nødig i dag.

En første forudsætning for, at det kan lykkes, er, at alle parter, også de grupper af lønmodtagere, som aldrig selv for alvor trues af ledighed, inddrages direkte i finansieringen af dagpengeudgifterne, ikke blot gennem den anonyme indkomstskat, hvor det drukner, men på en gennemskuelig og direkte følelig måde. Til det formål har regeringen foreslået, at alle lønmodtagere og selvstændige betaler et såkaldt sikringsbidrag. Dette bidrag vil komme til at stige, hvis ledigheden stiger, og det kan sættes ned, når vi får ledigheden bragt ned.

Dernæst har vi sagt, at nu må alle gode kræfter også forenes om at bekæmpe utilsigtet brug eller misbrug af dagpengesystemet. Vi må forhindre, at systemet belastes af dagpengeudbetalinger i situationer, hvor det godt kunne have været forhindret, blot man havde sørget for en bedre planlægning i virksomhederne. Derfor har vi foreslået begrænsninger af de supplerende dagpenge og indgreb mod den såkaldte hjemsendelsesledighed. Her trænger vi til systemændringer.

Jeg har opfattet det sådan, at Socialdemokratiet nu viser forståelse for, at der er nogle problemer her, som må løses, og det tror jeg også fagbevægelsen gør; så burde vi også kunne blive enige om fremgangsmåden, selv om det vil kræve sin tid.

Den tredje hovedidé bag vort dagpengereformforslag er opdelingen af den nuværende dagpengeydelse i en grundydelse, som er ens for alle, og dertil en supplerende tillægsydelse. Vi forestiller os ikke, at hver enkelt a-kasse på egen hånd skal finansiere alle sine udgifter til tillægsydelse, hvad enten ledigheden er stor eller lille. Vi forestiller os tværtimod, at der etableres udligningsordninger eller en form for solidaritet på anden måde på dette felt, men der er behov for, at lønmodtagerne selv får mulighed for at bestemme standard og forvaltning af deres dagpengeforsikring.

Hvis det bliver muligt, kan vi også gøre os håb om, at alle grupper, ikke blot de aller mest ledighedstruede som i dag, bakker op om systemet og dets forvaltning og om bekæmpelsen af ledigheden. Socialdemokratiet afviser i sit beslutningsforslag fuldstændig denne tankegang. Det synes jeg er trist, for jeg synes, det afspejler en misforstået solidaritet.

Skal vi have de 270.000 ledige – og det er jo ikke de samme hele året igennem – i arbejde, må vi ændre systemerne. Hvis vi lader være med det, fortsætter vi blot med den passive dagpengeudbetaling, og det er netop den, Socialdemokratiet med stor ret angriber for ikke at løse problemerne godt nok.

Også dette beslutningsforslag vil vi selvfølgelig gerne diskutere, men de fleste af forslaget elementer var det vel egentlig mere praktisk at vi søgte at få afklaret gennem forhandlinger – trepartsforhandlinger, eller hvordan det skal organiseres – med arbejdsmarkedets parter.

Så kommer jeg til B 16, der handler om omlægninger af skatte- og afgiftssystemet. Også her er der da en række punkter, hvor der mellem regeringens og Socialdemokratiets holdninger er fælles træk. Vi er enige om at gøre skattegrundlaget bredere ved at fjerne nogle fradrag, sætte loft over dem eller reducere værdien af fradragene. Vi er forhåbentlig også på vej til at være enige om, at der for mange mennesker er en for høj effektiv marginalskat af ekstra indkomst. Ved effektiv marginalskat tænker jeg på summen af arbejdsmarkedsbidrag og indkomstskat under hensyntagen til regulering af sociale ydelser. Vi ser det da som et lille skridt i den rigtige retning, at Socialdemokratiet nu overvejer en væsentlig forhøjelse af bundfradraget for 6 pct.-skatten. Endelig er der for det tredje grundlæggende enighed om, at beskatningen af kapitalindkomst skal ned.

Der er selvfølgelig klare forskelle. Regeringen ønsker en reel og mærkbar reduktion af de samlede indkomstskatter i endnu højere grad og ikke mindst en reduktion af de effektive marginalskatter. Sammenfattende har man jo lov at sige, at det er rigtigt, at Socialdemokratiets forslag ikke reducerer de samlede indkomstskatter, og de reducerer langt fra marginalskatterne tilstrækkeligt. Her er der afstand imellem os.

Regeringen kan ikke støtte forslaget om bruttoskat i den udformning, der her er lagt frem